

— stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 22 czerwca 2012 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), notyfikowanej jako dokument C(2012) 3838 i opublikowanej w Dz.U. L 165, s. 83 w części dotyczącej korekt finansowych obciążających Republikę Grecką w sektorze suszonych winogron i niezgodnego z prawem sadzenia winorośli; i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Republika Grecka wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 22 czerwca 2012 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), notyfikowanej jako dokument C(2012) 3838 i opublikowanej w Dz.U. L 165, s. 83 w części dotyczącej korekt finansowych obciążających Republikę Grecką w sektorze suszonych winogron w okresie sprzedaży 2006-2007 i w sektorze wina/sadzenia winorośli bez prawa do ponownego sadzenia.

W odniesieniu do korekty w sektorze suszonych winogron skarżąca twierdzi w pierwszej kolejności, że korekty nałożone w wysokości 100% w przypadku sułtanek i w wysokości 25% w przypadku koryntek odnoszące się do spadku wydajności minimalnej, specjalizacji działek obsadzonych winoroślą, rzeczywistej produkcji i dostaw opierają się na błędnej ocenie okoliczności faktycznych oraz na błędnej wykładni i błędnym zastosowaniu art. 3 ust. 2 tiret czwarte rozporządzenia nr 1621/1999⁽¹⁾.

W drugiej kolejności skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest niegodna z prawem i należy stwierdzić jej nieważność, jako że nałożenie przez Komisję korekty ryczałtowej w wysokości 100% w przypadku sułtanek i w wysokości 25% w przypadku koryntek odnoszącej się do braków w zakresie spadku wydajności minimalnej, nieprzestrzegania wymogu specjalizacji działek obsadzonych winoroślą oraz rzeczywistej produkcji i dostaw opiera się na błędnej wykładni i błędnym zastosowaniu załącznika 2 do dokumentu VI/5330/97, załącznika 17 do dokumentu AGRI/17933/2000 i do dokumentu AGRI/60637/2006, jest niewystarczająco uzasadnione i nieproporcjonalne do stwierdzonych braków i wykracza poza uprawnienia dyskrecjonalne Komisji.

W odniesieniu do sadzenia w braku prawa do ponownego sadzenia skarżąca twierdzi w pierwszej kolejności, że nałożenie przez Komisję korekty finansowej jest niezgodne z prawem i należy stwierdzić jej nieważność w zakresie, w jakim: a) wyłącza ona wydatki poniesione ponad dwadzieścia cztery miesiące przed zawiadomieniem [państwa członkowskiego] przez Komisję o wynikach kontroli z naruszeniem art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999⁽²⁾, obecnie art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005⁽³⁾ oraz b) narusza zasadę pewności prawa i osłabia prawo do obrony i prawo do poparcia twierdzeń skarżącej ze względu na powołanie się na okoliczności faktyczne i akty z minionych dekad.

W trzeciej kolejności skarżąca utrzymuje, że ocena Komisji, zgodnie z którą obszary uregulowane na podstawie art. 2 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1493/1999⁽⁴⁾ zostały uregulowane w sposób niezgodny z tym przepisem, jako że nieustanowienie rejestru winnic w momencie badania wniosków w sprawie regularyzacji nie dawało koniecznych gwarancji co do kontroli odstępstw, opiera się na błędzie w ustaleniach faktycznych.

W czwartej kolejności skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem i należy stwierdzić jej nieważność, ponieważ nałożona korekta i metoda zastosowana do jej obliczenia w drodze analogicznego zastosowania art. 86 rozporządzenia nr 479/2008⁽⁵⁾ są sprzeczne z art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 oraz z wytycznymi zawartymi w dokumencie VI/5330/87, a jej stosowanie wywołuje skutki nieproporcjonalne do stwierdzonych braków.

W piątej kolejności skarżąca utrzymuje, że okoliczność, iż Komisja określiła całkowitą powierzchnię uregulowaną na podstawie art. 2 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1493/1999 na 7 112,04 hektarów oraz średnią wartość praw do sadzenia na 1500 EUR/hektar, opiera się na błędzie w ustaleniach faktycznych, jest niewystarczająco uzasadniona i sprzeczna z zasadą proporcjonalności.

W piątej kolejności skarżąca utrzymuje, że okoliczność, iż Komisja określiła całkowitą powierzchnię uregulowaną na podstawie art. 2 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1493/1999 na 7 112,04 hektarów oraz średnią wartość praw do sadzenia na 1500 EUR/hektar, opiera się na błędzie w ustaleniach faktycznych, jest niewystarczająco uzasadniona i sprzeczna z zasadą proporcjonalności.

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1621/1999 z dnia 22 lipca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 w odniesieniu do pomocy odnoszącej się do uprawy winogron przeznaczonych do produkcji niektórych odmian winogron suszonych (Dz.U. L 192, s. 21).

(2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103).

(3) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1).

(4) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina (Dz.U. L 179, s. 1).

(5) Rozporządzenie Rady (WE) nr 479/2008 z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, (WE) nr 1782/2003, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 3/2008 oraz uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2392/86 i (WE) nr 1493/1999 (Dz.U. L 148, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2012 r. — Spa Monopole przeciwko OHIM — Olivar Del Desierto (OLEOSPA)

(Sprawa T-377/12)

(2012/C 331/52)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV (Spa, Belgia) (przedstawiciele: L. De Brouwer, E. Cornu i É. De Gryse, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Olivar Del Desierto, SL (Almería, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 czerwca 2012 r. w sprawie R135/2011-4;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Olivar Del Desierto, SL.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „OLEOSPA” dla towarów i usług należących do klas 3, 35 i 39 — Zgłoszenie do rejestracji nr 7 268 832.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowane w Beneluksie słowne znaki towarowe „SPA” dla towarów należących do klas 3 i 32

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2012 r. — Demon International przeciwko OHIM — Big Line Sas di Graziani Lorenzo (DEMON)

(Sprawa T-380/12)

(2012/C 331/53)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Demon International, LC (Orem, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat T. Krüger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Big Line Sas di Graziani Lorenzo [Thiene (VI), Włochy]

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 czerwca 2012 r. w sprawie R 1845/2011-4;
- obciążenie pozwanego Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania przed Sądem oraz postępowania odwoławczego w sprawie R 1845/2011-4.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „Demon” dla towarów z klasy 9 — wspólnotowy znak towarowy nr 6 375 398

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Big Line Sas di Graziani Lorenzo

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny międzynarodowy znak towarowy „DEMON”, zarejestrowany dla towarów z klasy 28

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2012 r. — Singer przeciwko OHIM — Cordia Magyarország Ingtatlanfórgalmazó Zártkörűen Működő (CORDIO)

(Sprawa T-388/12)

(2012/C 331/54)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daniela Singer (Obertrubach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Krom)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)